

SZÓRA BÍRHATATLAN VENDÉGEM

Menj, menj innen, mert leprésellek,
s ezüst szárnyad Mansfield méreggel s virágok illatával átítatott
lapjai között szárad örökké,
mert ezeket a mérges lapokat, ismerem gazdáját,
megint nem forgatja senki sokáig. Alszol?
Vidd innen hamvas ezüstöd,
amíg mondom; lapozni kellene,
s nekem is le kell feküdnöm egyszer, azonkívül vasárnap
van, rossz és rövid a kedvem. Kérlek,
vidd el ezüstödet,
nyúlfül-bársony szárnyad, ó vidd el, távozz
a Születésnap alól.
Szállj el, égi menyétke, ujjam érintése halálad lehet,
pedig ölni ma semmi kedvem,
így ősszel úgyis sok vér tapad az ember kezéhez.
A sötétség taszított ide hozzám
a beteg és hervadt kis lámpafénybe. Moziban kellene lennem,
kint a létben, tudom,
nem Mansfield méreggel s kertek zamatával itatott lapjaiba bújva.
Hosszú selyembrokát estélyidet a legnagyobb mester készítette.
Én rettentő ember vagyok,
ó, menj, menj innen, amíg lehet,
kerüld körül párszor e beteges sárga rózsát asztalomon.
Nem, nem szél ez, mely meglebbenti
nyúlfülpuha mellénykédet, nem szél, mert
finom ünnepi kalács illata nincs a szélnek . . . Menj, mondom,
így ősszel sok vér tapad az ember kezéhez, kis repülők
vére, de én a szép hamvas ezüstöt
nem tudom megölni,
menj te bársonyos fülecske,
kuss, ezüstöt ölni nincs szívem!
Bógáncsként tapadó lábaid, rezegő szőrös lábaid,
melyek a fényes tükrön alszanak, láttam a nagyító alatt
és kis csomós fejed
a két keményen csillogó fekete szemmel,
s most nem tudom, hogyan fordítsak
ebben a borotvaéles szíromköteggben.
Az ujjam érintése halálös lehet neked. Szállj el,
Mansfieldet úgysem érted.

*Fáj, hogy oly messze estünk, egy-fának gyümölcsei,
te menyétlelkű ikerlevél a Nagy Fáról, velem egy gyökerű,
ó, nem tudunk mi már szót érteni,
hacsak odaát nem, amikor
átszórhatók leszünk a szitán, a selymen.
Bársonydolmányodban micsoda ünnepre küldettél, magam is
nagy ünnepre jöttem — sirni, káromkodni.
Szemnek, ujjnak édes éjtéli vándor, selyemből,
szóra bírhatatlan vendégem.*

URBÁN JÁNOS

INDULATFONAT

*Hűvöskék építmény között
kényelem-vermek,
az ajtón függelék:
»Tiszteld a munkarendet!«*

*A mihez tartás emberkén
kattogó gépek,
cirkáló ironok
szorítják a kötőféket.*

*Bent. túlon a csöndfalak
rejtett mélyén,
avatott intések
mögött szemébe néznél ...*

*Kinek? Ki nagyon foglalt,
és nem fogad;
szemcsés porocska
lepheti be torkodat.*

*Mit játszik a pányvázott
derű arcoddal?
Rozsdás fogaidnak
csikorgása miért roppan?*

*Boltíves, szép váróterem,
rácsosak, kemények,
Időtlen idők
pórusain vergődik reményed.*

*Pereg az indulat, pattan,
buggyanó vércsőpp,
édesded ajkán
a szép szó szitokra széttört.*